

Åbent brev til socialminister Karen Elleman

Kære Karen Elleman

Med dit nylige møde med DHF i frisk erindring ønsker vi at fremføre en uhyrlig sag, om netop denne BPA-ordning.

Idet vi håber at De kan finde tid og umagen værd, at hjælpe os i en ret indviklet og for os ret uoverskuelig sag. Vi har med stor forundring modtaget kendelse afsagt i Vestre Landsret, og vi er selvsagt mere end rystede over, at måtte konstatere at Serviceloven tilsyneladende ikke gælder for Svendborg Kommune og os som familie, pårørende og borgere.

Resumé:

Sagen drejer sig om vores søn, Rasmus Kringelum, en multihandicappet ung mand 27 år, der boede hjemme til han var over 21 år, hvorefter han flyttede hjemmefra og på institution. Ved fraflytningen fra hjemmet, kontaktede vi Spastikerforeningen, der gjorde os opmærksom på, at kommunen tilsyneladende "**havde glemt**", at vejlede os om "plejetillæg", som vi efter sigende skulle have været berettiget til, i perioden fra Rasmus' fyldte 18 år, til han flyttede hjemmefra.

Service-loven siger:

"En voksen med nedsat funktionsevne, der har behov for hjælp i det daglige, er først og fremmest kommunens ansvar. Det fremgår af servicelovens § 81, at kommunen skal tilbyde en særlig indsats til voksne med nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne eller med særlige sociale problemer".

At Kommunen i første omgang ikke har fulgt loven, mht. oplysnings- og vejledningsforpligtigelsen, er der ingen tvivl om.

Men det forhold at Kommunen efterfølgende foretager tvivlsomme og ikke mindst retsstridige dispositioner i forhold til samme; Og tillige af uvisse årsager, får sagen behandlet i Det Sociale Nævn, trods adskillige tidligere principafgørelser i lignende sager fra Ankestyrelsen, samt tidligere indgriben i lignende sager fra ombudsmanden, er os og adskillige eksperter på området en gåde.

Principafgørelser er en bindende retskilde, som kommunerne, Arbejdsskadestyrelsen mv. skal anvende ved afgørelser i tilsvarende sager. Ankestyrelsens principafgørelser er derved en praktisk rettesnor for senere afgørelser i kommuner og øvrige underinstanser.

At Vestre Landsret med deres kendelse ændrer retspraksis på området og vælger ikke at følge gældende lov og disse tidligere afgørelser fra Ankestyrelsen, er selvsagt noget af en kold afvaskning og stor overraskelse for os alle.

At vi samtidig idømmes at afholde sagsomkostningerne for denne groteske situation, er i den grad en uretfærdighed, der strider mod alt, hvad retssikkerhed og retssystemet bør stå for.

Vi finder det ikke rimeligt, at man samtidig med kendelsen i Landsretten, indfører nye retningslinier, og helt ny fortolkning af serviceloven, der i henhold til hidtidig praksis på området, får så stor betydning for så mange handicappede og familier og pårørende, at man vælger en "lovændring" uden en egentlig vedtagelse af en ny lov, og omgående praktiserer dette, uden skelen til lighedsprincippet, og dermed praktiserer en decideret ulighed for loven.

At næsten samtlige eksperter på området; Socialrådgiver Jens Tamborg, Spastikerforeningen, Jeppe S. Kerckhoffs, Politisk Konsulent i Dansk Handicapforbund, juridisk konsulent Alf Banke, Odense kommune, udtaler en undren over udfaldet af vores sag, og giver udtryk for et klart lovbrud fra Svendborg Kommunes side, er medvirkende til at vi ikke kan acceptere Landsrettens kendelse.

Vi håber derfor at De kan være os behjælpelig med en hurtig indgriben på rette sted, for en præcisering af loven, fortolkningen og retningslinjerne på området. At ankestyrelsen tidligere har truffet principafgørelser, som statsforvaltning, kommune og retsinstanser sidder overhørig, er i den grad nedbrydende for retssikkerheden.

Vi kan have forståelse for, at kommunerne vil have interesse i en lovændring på området, men vil mene, at et sådant ønske bør fremsættes i folketinget, og behandles igennem folkestyret jf. normal praksis for sådanne lovændringer, men bør ikke finde anvendelse for at gennemtrumfe og træffe afgørelse ud fra en "ønsketænkt lov", og tilsidesætte praksis og alle tidligere anvendte fortolkninger og principafgørelser fra Ankestyrelsen.

Samtidig med indførelsen af denne nye praksis og tolkning af loven, pålægges vi tilmed at afholde alle omkostninger, for at have den tvivlsomme ære, at være den første familie, der underlægges denne nye praksis på området. Det er ikke acceptabelt.

Alene det forhold, at man efter et sagsforløb, der strækker sig over seks år, kan være i tvivl om hvilke §§ der skal anvendes, og hvilke §§ man i sagen har givet afslag efter, bekræfter det faktum, at kommunen ikke følger gældende lov og ikke retter sig efter principafgørelserne, der ligger på området. Man har til stadighed ikke vejledt og rådgivet os jf. at det er kommunens ansvar og pligt, at sørge for den fornødne hjælp til den voksne hjemmeboende, herunder at vurdere en ansøgning om hjælp i forhold til alle relevante muligheder i lovgivningen jf. retssikkerhedslovens § 5.

At kommunen forsøger at frasige sig forpligtelsen, er i sig selv ikke overraskende. Det har andre kommuner ligeledes forsøgt, og derfor er der rigeligt med referencer til lignende sager, der er blevet afgjort ved Ankestyrelsen, for efterfølgende at være blevet publiceret i form af principafgørelser og Sociale Meddelelser (SM'er) samt diverse nyhedsbreve fra DUKH.

Af disse fremgår det, at "**kommuner kan ikke kræve, at forældre skal stå til rådighed og varetage pasning og pleje af den handicappede**".

Kommunen forklarer derefter, at et så omfangsrigt hjælpebehov, ville have udmundet i at Rasmus, skulle være flyttet på institution... Også dette forsøg på at undsige sig forpligtelsen og ansvaret for det reelle plejeforhold, er forsøgt af andre kommuner, og afgjort i Ankestyrelsen:

"Kommunen kan ikke stille krav om, at modtageren af hjælpen skulle tage ophold i anden boligform, hvis hjælpen oversteg et vist niveau. Bevilling af den nødvendige hjælp var ikke betinget af ophold i et botilbud".

Endelig det springende punkt i afgørelsen og i Landsrettens kendelse; Begrebet "**overvågning**".

En stor del af plejeopgaven og omsorgen for Rasmus, består i bund og grund af overvågning.

Svendborg Kommune v. advokat Hans Lindstrøm, opfatter ikke egentlig overvågning, som en del af plejeopgaven, hvorfor der ikke kan kompenseres, for det reelle tidsforbrug.

Overvågningen er relativ, idet der jo følger interaktion med denne. Kommunen medgiver også, at "**der i hjemmet skal være en "ressource", der kan reagere på Rasmus' behov for hjælp**".

Årsagen til, at der netop ikke kan beregnes et eksakt tidsforbrug, er jo, at Rasmus må overvåges konstant og deraf hjælpes mange gange i døgnet på tidspunkter, der ikke kan forudsiges.

Lignende manøvrer for ansvarsfralæggelse, er ligeledes forsøgt af andre kommuner.

Spastikerforeningen oplyser, at i en lignende sag, havde borgeren ligesom i dette tilfælde fået afslag på fuld kompensation, hvorfor dette blev forelagt ombudsmandsinstitutionen.

Denne hjemsendte sagen til revurdering i Det Sociale Nævn, med en præcisering af, "**at, der skulle foretages udredning for samtlige timer, en borger ikke kunne lades alene.**"

Vi er forundret over at man på baggrund af ovenstående, kan konstatere, at der i flere kommuner er en praksis på området, men, at der i netop vores sag, dannes en ny præcedens på området; At man tilsidesætter Ankestyrelsens afgørelser på området og tidligere Socialministers holdning på

området, som netop udtaler, at man ikke kan pålægge og afkræve pårørende at varetage kommunale opgaver, medmindre der ytres en frivillighed til dette.
Kendelsen fra Landsretten, strider imod gældende lov og normal praksis på området og er derfor både tvivlsom og uretfærdig.

Vi agter selvfølgelig at få Dem til at få omgjort Landsrettens kendelse.
I særdeleshed det forhold, at der helt indlysende er tale om en ulighed for loven, samt at vi tillige er pålagt at skulle betale for denne uforståelige erfaring.

Med baggrund i den netop overståede fejring af grundlovsdagen, henledes opmærksomheden på at der med Landsrettens kendelse klart sker overtrædelse af følgende §§ i grundloven:

§ 64 Dommerne har i deres kald alene at rette sig efter loven.

§ 71 Stk. 1. Den personlige frihed er ukrænkelig.

Vi som forældre til en hjemmeboende voksen med nedsat funktionsevne har ret til, "blot" at være forældre. Hvis vi som forældre ønsker at påtage os visse opgaver vedr. vores søn, skal dette foregå efter gældende regler og i det mindste være forbundet med en frivillighed fra vores side;
Men det bliver ikke dermed en forpligtelse for os; Det er stadigvæk ifølge loven, kommunens ansvar og en forpligtelse for dem.

Det er altid kommunens ansvar at sørge for den fornødne hjælp til den voksne hjemmeboende, herunder at vurdere en ansøgning om hjælp i forhold til alle relevante muligheder i lovgivningen jf. retssikkerhedslovens § 5.

Retssikkerhed er et princip som indebærer at samfundsforholdenes regulering sker ved retsregler, som er klare og gennemskuelige.

Retssikkerheden betyder, at borgerne kan forvente at en række hensyn og garantier opfyldes i deres møde med myndighederne – først og fremmest, at der er **lighed for loven**.

Vi håber på en snarlig indgriben i denne sag, idet vi allerede har bekostet mere, end vi som familie kan overskue...

Vi står til rådighed med yderligere informationer, når dette skønnes påkrævet..

Vi er overbeviste om, at De har større indsigt i, og erfaring i at rette henvendelse hvor dette skal gøres. Vi er selv endog meget usikre på, både hvor, hvem og hvordan. Vi finder blot at vi ikke ydes den hjælp, vi kunne forvente, hvorfor vi ikke ser andre muligheder, end at bede Dem om hjælp.

Med venlig hilsen

Janne Kringelum & Tom Jørgensen
Forældre til Rasmus Kringelum

Hjortøvænge 30 – Svendborg

Tlf. 31 21 73 99 Mail: jato@it.dk